HERÄÄ SUOMI

SUOMEN KANSAN JÄRJESTÖN PÄÄ-ÄÄNENKANNATTAJA

N:o 18 VASTAAVA TOIMITTAJA A. KALSTA 1933

TORSTAI LOKAKUUN 12 P:NÄ

”IKL — puolue?”

Tälläistä vauhkoa ei puolueittemme joukossa ole ennen ollut.

Ylläolevalla yläotsikolla kirjoittaa Ajan Suunta tk. 9 pnä IKL:stä, päätyen todisteluissaan siihen, ettei se ole mikään puolue.

Puolueelle ominaista on taktikointi. Tässä suhteessa on IKL osoittanut pystyvänsä vetämään vertoja mille puolueellemme tahansa. Jo aikaisemmin ennen eduskunnan kokoontumista IKL vaatii suurieleisesti sitä koolle ennen määräaikaa pelastamaan maanviljelijöitä tuholta ja sitten eduskunnan kokoonnuttua taas kovaa ääntä pitäen muka maanveljelijäin parasta ajatellen toi esille lakialotteen maatalouskiinteimistöjen ainaisesta omistusoikeudesta. Lakialote sellaisenaan tarkemmin ajattelematta näyttää maanviljelijöille, monellekin ehken, edulliselta, mutta kuten jo olemme osoittaneet aikaisemmin, se toteutettuna tietäisi maataloutemme turmiota. Se seikka taas, ettei laki tulisi koskemaan nykyisin velkaantuneita maanviljelijöitä, merkitsee sitä, että lain vaikutus laajemmassa mittakaavassa tulisi tuntumaan vasta miespolvien kuluttua. Näin rohkeita taktillisia, yksinkertaisen kansan pimityskeinoja ei vielä mikään muu puolue ole maassamme käyttänyt.

Me emme mitenkään tahdo uskoa sitä, että alotteentekijät itse olisivat niin yksinkertaisia, että uskoisivat alotteensa tuottavan siunausta maanviljelijöille. Sama on juttu myöskin minimipalkkalakialotteen kanssa, ei siitä nykyisen järjestelmän vallitessa työmies tulisi hyötymään, vaan päin vastoin nykyisen järjestelmän hyödynnauttijat, rahamiehet kuten edellisestäkin.

Puolueelle tunnusmerkillistä on myöskin se, että muutellaan ohjelmaa. Jos ei yksi syötti kelpaa, niin heti on varastossa toinen. Tässäkin suhteessa IKL lienee tätä nykyä »ensimäinen». Muutaman kuukauden kuluessa on mainittu puolue muutellut ja tulkinnut ohjelmaansa ääniä kalastaakseen aina tilanteen mukaan. Vielä muutama kuukausi sitten IKL, kuten itsekin mainitussa kirjoituksessa myöntävät, ei paljon kiinnittänyt huomiota talouselämään, sitä ei liikuttanut »porsaan kasvatus, pinokuutiometrit ja korkoprosentit», mutta kun huomasivat, että pelkkä isänmaallisuushuuto ei auttanut, niin heti oli uusi mato onkeen pantavana. Ruvettiin harrastamaan talouskysymyksiä ja siinä iskettiin väkevästi harhaan, kuten käy äkkinäiselle onkijalle. Kun pieni mato ei tepsi, niin tökäistään iso mato, joka ei myöskään vie toivottuun tulokseen, sillä syötti on liian suuri. Näin on käynyt IKL:llekin. Se on suurentanut syöttiä lakkaamatta, mutta ei sittenkään ole osunut oikeaan.

Nyt viimeiset mainitun ryhmän edesottamukset ovat siksi karkeita vain kalastuskeinoja, ettei kestäne kauan, kunnes kansa ymmärtää antaa niille oikean arvon. Kaikki lakialotteet, joita IKL:n taholta on esitetty, eivät toteutettuna tulisi olemaan hyödyksi niille, joille niiden sanotaan hyötyä tuottavan, vaan päinvastoin turmioksi.

Kirjoituksessa sanotaan:

»Isänmaallinen kansanliike onkin sekä ohjelmassaan että eduskuntaalotteissaan rikkonut kaikkia sovinnaisia puoluesääntöjä vastaan. Sen pahimmatkaan vastustajat eivät ole voineet sopia siitä, mitä eturyhmää se todella palvelee. Vastaus olisikin siihen kysymykseen puoluemielessä mahdoton meidän esiintyessämme yhtä voimakkaasti kaikkien kansanryhmien puolesta. Me olemme vaatineet maatalouden elinehtojen turvaamista eräissä suhteissa pitemmälle mennen kuin maalaisliitto konsanaan. Mutta me olemme myös tehneet sellaisen alotteen työväen palkkojen oikeudenmukaisesta järjestelystä, joka pelottaa kaikkia porvarilisia puolueita. Samalla on kuitenkin tunnuksenamme marxilaisuuden hävitys viimeistä piirtoa myöten, mikä taas on nostattanut koko nykyisen vasemmiston meitä vastaan. Näin siis poikkeaa Isänmaallinen kansanliike toiminnassaan kokonaan siitä kaavasta, mihin puolue-elämässämme on tähän asti totuttu.»

Me yhdymme täydelleen siihen, että IKL on »rikkonut kaikkia sovinnaisia puoluesääntöjä vastaan». Ei tosiaankin mikään puolue ole taktikoidessaan näin korkealle hypännyt. Samaa mieltä kirjoittajan kanssa olemme siitäkin, ettei ole helppoa sanoa, mitä eturyhmää puolue palvelee ja tuskin se tietää sitä itsekään. IKL hyppää laidasta toiseen. *Se* tahtoo pelastaa maataloutemme, mutta lakialotteellaan, jos se toteutuisi, saattaisi se maanviljelijät täydelleen rahavallan orjuuteen, se tahtoo auttaa työmiehiä, mutta epäkypsällä esityksellään johtaisi ne entistä surkeampaan asemaan. Se sanoo ajavansa asiallisesti yhteishyvän asiaa, mutta katsoo kunnialleen sopivaksi käyttää kieliesitystään keppihevosenaan, helppohintaisena agitatiovälineenä vaalikarjaa haravoidessaan. Se tahtoo hävittää puolueet, yhteyttää kansan, mutta jatkuvasti lietsoo vihaa, enemmän kuin mikään muu puolue, siten pitäen rajat eri kansanryhmien välillä entistä suurempina. Se sanoo harrastavansa korkoprosenttien alentamista, mutta siitä huolimatta voi ainakin joskus sanoa esim. maatalouden »voivan maksaa vaikka 100 % korkoa», jos se on vain tarpeeksi »vähän velkaantunut». Se uskottelee taistelevansa rahamahtia vastaan, mutta kuitenkin esityksillään tukee sitä. Myöskin on mainittu puolue väittänyt harrastavansa nykyisen järjestelmän muutosta, mutta edesottamisissaan ei vielä ole siitä pienintäkään viitettä antanut.

Minkä euryhmän puolesta puolue taistelee, sitä lienee mahdoton sanoa kenenkään. Missään tapauksessa ei yhteinen kansaparkamme tule tällaisesta huiskimisesta mitään hyötymään.

Mainitussa kirjoituksessa kuvitellaan, että »IKL olisi Suomen kansa pienoiskoossa», mutta synkkä olisi kansamme kohtalo, jos sillä olisi sellainen johto kuin IKL:llä.

Ylläolevassa otteessa sanotaan, että IKL on kokonaan poikennut »siitä kaavasta, mihin puolue-elämässämme on totuttu». Kaikki myöntynevät tähän yksimielisesti. Tällaista vauhkoa ei meidän puolueittemme joukossa ole ennen ollut.

Kirjoituksen lopussa sanotaan:

»Mutta Isänmaallisen kansanliikkeen jo vahvojen ja yhä vain vahvistuvien siipien suojassa kasvaa ja kypsyy jo se nuoriso, joka puolueet ja niiden pikkumaiset tunnukset hyljäten on tuon ohjelman kerran viimeistä piirtoa myöten toteuttava. Se on oleva sen vastaus puolueitten turhiin mietiskelyihin liikkeemme luonteesta ja laadusta.»

Me yhdymme täydelleen siihen, että IKL on tosiaankin hyljännyt puolueitten »pikkumaiset tunnukset» ja vienyt puoluetunnuksissa ennätyksen, joka sinä pysynee toivottavasti iankaikkisesti.

Yhtä vaikea kuin on määritellä, mitä eturyhmää IKL palvelee, yhtä mahdoton on määritellä, mikä on se »ohjelma», jonka puolue uhkaa toteuttaa »viimeistä piirtoa» myöten.

Te IKL:n kieltämättä suuret joukot, jotka hyvässä uskossa, puhtaan isänmaallisen mielen innoittamina olette mainitun puolueen riveihin liittyneet, vaatikaa johdoltanne enemmän asiallisuutta, enemmän johdonmukaisuutta, mutta vähemmän tyhjiä eleitä ja suuria sanoja. Silloin voitte enemmän palvella tätä kansaa ja silloin ei innostuksenne ja työnne ole hukkaan kulutettu, ettekä tunne sitä suurta pettymystä, mikä tätä menoa jatkuen ennemmin tai myöhemmin Teitä kohtaa.

Kierojen kirjoitusten kirous.

”Oman ryhmän etu ylinnä” — siinä puoluelehdistömme tunnuslause.

”Rivien välistä” lukemisen taito on nykyään erittäin tarpeellinen.

Vielä pari vuosikymmentä sitten oli maamme sanomalehdistön siveellinen taso kiitettävän korkea. Painostuksen alla se oli ainoastaan Venäjän vallan taholta, ja se vastusti tätä painostusta rehellisesti ja miehekkäästi. Silloiset suurlehtemme olivat ennenkaikkea *uutislehtiä,* jotka katsoivat ehdottomaksi päätehtäväkseen toimittaa yleisöllemme mahdollisimman nopeasti mahdollisimman luotettavia tietoja kotimaan ja koko maailman tapahtumista. Pääkirjoituksissa käsiteltiin päivän tärkeimpiä valtiollisia ja taloudellisia kysymyksiä *asiallisella* pohjalla.

Nyt ei niin enään ole asianlaita. Suurlehtemme ja useimmat pienemmätkin lehtemme ovat muuttuneet puoluepelin välineiksi.

Tämä muutos on tapahtunut vähitellen, mutta jatkuvasti. Tämän vuoksi yleisömme ei ole huomannut, kuinka peloittavan suuri tämä muutos itse asiassa on. Entisestä mallikelpoisesta rehellisyydestä ei ole juuri enään jälkeäkään.

Nykyään lehdistömme ei palvele kansaa, vaan ainoastaan eri puolueiden itsekkäitä pyyteitä. Tämä ilmenee jo uutisten valinnassa ja varsinkin otsikoitten laatimisessa. On helppo todeta, ettei päämääränä ole niin paljon tosiasioiden saattaminen yleisön tietoon, vaan yleisen mielipiteen johtaminen — taikka paremmin sanoen *harhaanjohtaminen* s. o. puolueen pyyteille edulliseen suuntaan.

Vielä selvemmin ilmenee sama tarkoitusperä pääkirjoituksien ja muidenkin kirjoituksien aiheiden valinnassa ja niiden laatimisessa. Vedotaan niisä kyllä ahkerastikin »koko kansan» etuihin. Mutta, kummallista kyllä, vaikkapa tämä »koko kansan hyvä» ilmoitetaan aina lähtökohdaksi, niin tulee joka lehti säännöllisesti aina vaan sellaisiin johtopätöksiin, jotka ovat omiaan edistämään oman puolueen etuja. Toisin sanoen eri puoluelehtien »johtopäätökset» ovat aina jyrkässä keskenäisessä ristiriidassa, vaikka niin lähtökohta kuin käsiteltävä asia ovat samat.

Lisäksi puoluelehtemme eivät nykyään suinkaan kainostele suorastaan väärien taikka tahallaan väärennettyjen »uutisten» julkaisemista — lihavin otsikoin — kunhan tämä vaan on omiaan edistämään heidän puolueensa pyyteitä.

Suurimmalta osaltaan puoluelehdistömme toimitustyötä ei voida enään sanoa rehelliseksi — kaukana siitä.

Ja tämä on maallemme surkean häpeällistä. Se on yleisen rappeutumisen merkki.

Lehdistömme toimittajat tietävät varsin hyvin, että niin on asian laita. He eivät ainoastaan tiedä sitä;

he omassa keskuudessa myöntävät sen, ja kun esim. puoluelehtien toimittajat tapaavat toisensa kerhoissaan, ravintoloissa ja matkoilla, niin he naureskellen irvistelevät herkkäuskoista yleisöä, jota on niin helppo vetää huulesta.

Tämä surkea ja kestämätön tilanne, tämä Suomen kansan törkeä loukkaaminen, on nykyisen puoluejärjestelmän syy. Siinä toteutuu uudelleen vanha sananlasku »millainen herra, sellainen renki». Lisäksi puolueemme ovat rahamahdista riippuvaisia, ja kotimainen rahamahtimme on vuorostaan ulkomaisesta kansainvälisestä suurrahamahdista riippuvainen. Ja viimemainittu on ankara herra, todellinen diktaattori, tämän sanan jyrkimmässä merkityksessä. Se käyttää lehdistöämme, joskin usein välillisesti, nöyränä välikappaleena kansamme ja yleisömme mielipiteen muokkaamiseksi ja muovailemiseksi omien etujensa mukaiseksi.

Ainoana vastakeinona, mikä yleisöllämme on, luodakseen itselleen totuudenmukaisen kuvan tapahtumista ja tilanteesta, on

rivien välistä lukimisen taidon kehittäminen.

Esitämme tässä esimerkin siitä, kuinka tämä voi tapahtua:

Helsingin Sanomissa oli maanantaina t. k. 9 p. kirjoitus, jonka otsikkona oli:

»Vaarallista liioittelua.»

Tässä sopii jo heti kiinnittää huomiota kysymykseen *kenelle* vaarallista. Tietysti H. S:in edustamalle rahamahdille, kansainvälisyydelle ja nykyiselle »demokraatiselle» parlamentarismille, joiden asioiden ajamisesta lehti elää. Mutta jotta yleisö ei ajattelisi näin luonnollisella ja selvällä tavalla, niin päättyy kirjoitus sanoilla:

»On *sanomattakin* selvää, ettei *kansakunnan onnea* eikä sen menestystä ole tuolla tavoin vähänkään edistetty» (harv. meidän). Ja jotta yleisö ei joutuisi vähänkään epäilemään kirjoituksen asiallisuutta, on se varustettu allekirjoituksella »Tilastomies». Kuka tämä »tilastomies» on, joka ei edes kehtaa paljastaa nimeään, kun hän saarnaa *kansakunnan onnesta,* siitä ei sanaakaan.

Itse kirjoitus yrittää numeroilla leikitellen »todistaa», että väitteet maanviljelijämme nykyisestä ahdinkotilasta ovat olleet liioiteltuja ja varsinkin, että tässä asiassa joskus esilletuodut numerot ovat olleet liioiteltuja. Ja »todistuksena» korostetaan kirjoituksessa, että on jossakin väitetty noin 14,000 tai 16,000 maatilan olevan sortumisen partaalla, mutta ettei kuitenkaan niin monta ole vielä todellisuudessa sortunut — muun muassa sentähden, että asutushallitus ja Maakiinteistöpankki ovat noin 900 maatilaa »pelastaneet» omistajilleen tai heidän lapsilleen. Tämän liioittelun väittää lehti muka erittäin vahingolliseksi, sentähden että noita liioiteltuja numeroita on käytetty *korkokysymyksestä* kirjoitettaessa. Siinäpä tulikin nyt se pukinjalka näkyviin. Varmasti jokainen lukijoistamme nyt jo huomaa *kenelle* H. S. katsoo olevan »vaarallista», kun kirjoitetaan kunnon maanviljelijäimme ahdinkotilasta.

Ja kuitenkin H. S:n »tilastomies» ei voi olla omassakaan kirjoituksessaan myöntämättä, että *tuhansia* maatiloja on huutokaupattu tai ulosmitattu. Ja tämähän seikka sellaisenaan on suuri häpeä maallemme ja täysin riittävä todistus nykyisen H. S:n edustaman järjestelmän täydellisestä kelvottomuudesta. Kyllä yleisömme arvostelukyky on kuitenkin vielä niin terve, ettei se anna

(Jatk. 2. sivulla.)

Oulun „parlamentti”.

Viime viikon huomattavimpiin julkisiin tapahtumiin on luettava Suomen kuudennet kauppa- ja teollisuuspäivät, jotka kokoontuivat Oulussa tk. 6 pnä. Siellä oli läsnä joko henkilökohtaisesti tai kirjallisin esityksin edustettuina meidän arvovaltaisimmat liikemiespiirimme. Kokoukselle annetaan kaupan ja teollisuuden edustajien keskuudessa suuri merkitys. Kauppalehti sanookin, että näillä päivillä pitäisi olla ensi käden oikeus ja tarvittava arvovalta esillä olleitten kysymysten käsittelyyn ja sen lisäksi myöskin riittävä vaikutusvalta ohjata talouselämämme kulkua, jotta se mahdollisimman hyvin selviytyisi nykyisistä pulmista.

Kokouksessa luonnollisesti kiinnitettiin erikoista huomiota nykyiseen taloustilanteeseemme. Kauppalehti oli samanaikaisesti pyytänyt kaikkien kauppakamarien puheenjohtajilta lausuntoa siitä, mitenkä taloustilanne eri kauppakamaripiireissä oli kehittynyt.

Porvarillisissa päivälehdissämme on jatkuvasti hölpötetty, että »tilanne on paranemassa». Lausunnot, mitkä kauppakamarien puheenjohtajat antoivat, ovat kauttaaltaan samantyylisiä. Taloustilanne on ollut kaikkialla huono, mutta nyt on selviä merkkejä havaittavissa siitä, että tilanne kuluvana vuonna on kehittynyt suotuisaan suuntaan. Edellytykset siihen ovat olemassa.

Puutavarateollisuus on etupäässä tämän »helpponemisen» todistanut. Se on saanut suuria voittoja, se on lisännyt kaikissa piireissä liikennettä, antanut työtä työttömille. Samoin on tilanteen helpponemista ollut todistamassa rahalaitostemme kehitys, sekin on osoittanut paranemisen merkkiä.

Näin on liikeväen äänenkannattaja maamme kauppakamarien puheenjohtajien voimalla todistuttanut mielilauseensa, että »tilanne helpottuu».

Mekin myönnämme, että tilanne helpottuu, mutta valitettavasti se helpottuu vain — pienelle ryhmälle kansaamme. *Se tietää parempia oloja vain »järjestelmän hyödynnauttijoille», mutta yhteinen suuri kansa, luova työ saa kärsiä.* Järjestelmä nykyoloissa tuottaa etupäässä puuliikkeille ja yleensä vientiliikkeille sekä niiden tukijoille, rahalaitoksille, hyvin. *Heidän saalistusmahdollisuutensa ovat paranemassa, voittonsa suurenemassa ja siksi — »tilanne helpottuu».* Pankkien, joilla on suunnattomia saatavia juuri puuliikkeiltä, täytyy luonnollisesti järjestää olot niin, että ne voittavat, ei sillä väliä, kenen kustannuksella. Puuliikkeiden voitot pienentävät pankkien tappiovaaraa, joka aiheutuu juuri aikaisempina hyvinä vuosina kevytmielisesti annetuista suurista luotoista ja siksi pankkiliikkeillekin täytyy »tilanteen helpottua».

Kaikki lausunnonantajat ovat olleet joko pankinjohtajia, varatuomareita, henkilöitä sellaisissa asemissa, jotka voivat hyvin juuri tämän vallassa olevan systeemin vaikutuksesta.

Arvoisat järjestelmän hyödynnauttijat, kysykääpä tukkityömaillanne olevilta tuhansilta työntekijöiltänne, joille olette maksaneet nälkäpalkkoja, kysykääpä kunnilta, jotka ovat puuyhtiöitten perheitä elättäen saaneet maksaa osan yhtiöittenne palkkamenoista, kysykää niiltä kymmeniltätuhansilta, jotka työttöminä maanteitä kulkevat ja viimeisiä rajojaan kuluttavat sekä pelolla ja vavistuksella odottavat tulevaa talvea, kysykää tuhansilta liikemiehiltä, pikkuyrittäjiltä, luovalta työltä, jotka viimekin vuonna saivat luottojen lunnaiksi, pankkien suun tukkeeksi pusertaa itsestään irti runsaasti yli yhden miljaardin ja loppujen lopuksi, kysykää niiltä, jotka pakkovasarakaupan kurssin ovat läpikäyneet sekä Suomen 80,000 maanviljelijältä, jotka raatavat 6 ½ miljaardin painon alla ja sitten vasta, kun ovat tyydyttäneet rahamahdin itsekkäät pyyteet, sitten vasta saavat rippeet, sen mitä jää jälelle, käyttää omaksi ja työntekijäin hyväksi, kysykää näiltä, onko »tilanne helpottunut».

Ja kun me tähän lisäämme, että vientiliikkeemme ovat »voittaneet» paitsi sen vuoksi, että konjunktuurit ulkomailla ostajamaissamme ovat parantuneet, myöskin erittäin suurelta osalta siksi, että meidän rahamme arvo juuri hyötymistarkoituksessa on rahavaltamme taholta poljettu mahdollisimman alas, markkamme ostoarvo kotimaassa pidetään rahan niukkuuden avulla korkealla, jotta raaka-aine voidaan ostaa halvalla, työt teettää polkuhinnalla, ja osittain veronmaksajien kustannuksella, siten voittaen ryöstämällä kansaa ja luovaa työtä, niin tuskin, järjestelmän hyödynnauttijain pienen pieni ryhmäkään, jos se epäitsekkäästi ajattelee ja arvostelee, voinee väittää, että taloustilanne on paranemassa.

Kokouksen yhteydessä piti valtioneuvos J. K. Paasikivi sangen laajan esitelmän, joka päätyi päinvastaiseen tulokseen. Ja erikoisesti hän, rahataloutemme päätuntija numeroilla osoitti, ettei tällä alalla 19 vuoteen ole mitään edistystä tapahtunut, vaikka yllämainitut pikkutodistajat» näkevät tilanteen siinäkin suhteessa paranevan. Esitelmää käsitellään toisessa paikassa tätä numeroa, joten emme tässä yhteydessä halua siihen seikkaperäisemmin kajota. Me mainitsemme vain lisäksi, että valtioneuvos ei näe olevan odotettavissa tilanteen helpponemista, vaan päinvastoin näyttää hänestä tulevaisuus melko synkältä. Hän on itse taloustilanteeseen nähden täysi pessimisti. Hän vetää tähän tilanteen synkkänä pysymiseen syyksi sen, että politiikka on sotkettu talouselämään, jonka ajatuksen periaatteessa myöskin me hyväksymme. Mutta mitä erikoisesti meihin tulee, niin sitä ei ole täällä suurin piirtein katsottuna tapahtunut, vaan kyllä päinvastoin. Me tiedämme, että meillä talouselämä ja erikoisesti rahatalous on määrännyt myöskin poliittisen elämämme kulun. Koko nykyinen järjestelmä perustuu siihen, että rahatalous saa märätä kaiken. Rahan voimalla meillä »vapaata kilpailua» keppihevosena käyttäen ohjataan tuotannollinen elämä, meidän kansakuntamme luova työ on kytketty rahamahdin pauloihin. Ja lisäksi, vaikka »järjestelmä» on meillä vapaasti saanut vaikuttaa, olemme joutuneet tällaiseen umpikujaan ja, kuten herra Paasikivikin olettaa, tulemme siinä pysymään. Tämä on kaikki vain todisteena siitä, että meillä ei voi sanoa politiikan vaikuttaneen talouselämään muka syntipukkina nykytilanteeseen, sillä sitähän se meillä ei ole kysessä määrässä ole ollut. Sen sijaan me voimme ottaa esimerkkejä ulkomailta siitä, mitenkä maissa, joissa valtiovalta on järkevästi ryhtynyt hoitamaan talouselämän kulusta niin, että tuotannollisessa toiminnassa syntyisi ristiriitoja, vaan että yksityisyrityksen sisältyvät hyvät puolet pääsisivät tuotannossa vapaasti ja hedelmällisesti vaikuttamaan, siellä on valtion ohjailu tuottanut hyviä tuloksia. Meillä on siitä esimerkkeinä Italia ja Saksa, joista ei tosiperusteella voine väittää muuta kuin, että valtio on näissä maissa tehtävisään onnistunut. Valtioneuvos Paasikiven väitteellä ei ole uskottavia motiiveja.

Yleisvaikutus kokouksesta on synkkä, se on yhtä lohduton kuin herra Paasikiven näkemys tulevaisuudesta. Huolimatta, että siellä olivat maamme alan valiot koolla, siitä huolimatta siellä ei tuotu esille mitään, joka olisi positiivisesti ratkaisevaa. Siellä olivat »järjestelmän hyödynnauttijat» koolla. *Heillä oli pääasia, että järjestelmä säilyy ja sen he toivatkin yksimielisesti esille. Järjestelmä tuottaa heille hyvin ja siksi se on säilytettävä ja siksi täytyy tilanteen osoittaa myöskin selviä »helpponemisen» merkkejä.*

Lukija!

Tarvitsemme 50,000 arpavoittoa. Oletko ajatellut, mitä sinä voit lahjoittaa?

Voittoja otetaan kiitollisuudella vastaan S K J Arpajaistoimistossa Fredrikinkatu 34, puhelin 33 156.

(Jatk. 1. sivulta).

Kierojen . . .

»tilastomiehen» numeroitten ympärilleen heittelemisellä saattaa huomiotansa pois tuosta kylmästä ja synkästä tosiasiasta.

Lisäksihän on selvää, että jo tuo seikka, että täytyy turvautua erikoisen pankkilaitoksen perustamiseen maatilojen »pelastamiseksi» (veromaksajien — taikka ulkomaalaisten juutalaispankkiirien rahoilla!) sinänsä on epäterveellinen ilmiö, rappeutumisen merkki, jota sopii käyttää todistuksena nykyisen järjestelmän kelvottomuudesta eikä yleisömme harhaanjohtamiseksi ja maanviljelijemme loukkaamiseksi.

Yhdessä kirjoituksensa kohdassa on »tilastomies» kuitenkin erehtynyt tekemään oman lehtensä »periaatteille» pahan karhunpalveluksen. Hän nimittäin m. m. kirjoittaa:

»On hyvin valitettavaa, että edellä kosketelemamme harkitsemattomat väitteet ovat myöskin osaltaan olleet vaikuttamassa nykyisen eduskunnan kokoonpanoonkin. Siten tulevat niiden haitalliset vaikutukset tuntumaan useita vuosia.»

Onko tämä nyt oikeauskoisen »demokraatin» kanta? Hän *myöntää* siis, ettei eduskuntamme oikealla tavalla edustakaan kansan todellista tahtoa, vaan että kansaa voidaan vaalipropagandan kautta johtaa harhaan, jopa väittääkin, että sitä muka olisikin johdettu harhaan!

卐

Kehoitamme arvoisia lukijoitamme tästä lähtien hauskana ajanvietteenä ryhtymään entistä suuremmassa määrässä harrastamaan puoluelehdistömme kirjoitusten »rivien välistä» lukemista. Se kannattaa.

卐

Edelläesitetystä selviää, kuinka viisaat ovatkaan Saksan natsit, kun he lähettävät eräänlaisia sanomalehtikirjoittajia keskitysleiriin, jossa ne pääsevät vähitellen taas järkiinsä. Se on mainio ja terve keino, joka, meidänkin oloihimme sovellettuna, varmaasti tulee tulevaisuudessa otettavaksi käytäntöön kansamme suureksi hyödyksi. Sillä kansan harhaanjohtaminen on rikos siinäkin tapauksessa, ettei meidän nykyisen rikoslain perustalla voida kaikissa tapauksissa siihen kyllin tarmokkaasti puuttua. Ja rikos kansaa vastaan on rangaistava.

– KANSALAISET –

Työttömyys lisääntyy päivä päivältä — lukemattomat perheet ovat nääntymäisillään puutteeseen ja kurjuuteen — missä viipyy apu. Suomen Kansan Järjestö (S K J) tahtoo osaltaan lievittää tilannetta ja järjestää, saatuaan siihen asianmukaisen luvan, 4. 11. — 12. 11. — 33 välisenä aikana koko maata käsittävät suurarpajaiset joiden nettovoitosta 50 % käytetään työttömyyden poistamiseksi.

Varmasti luottaen yrityksemme oikeuteen sekä tietoisena siitä, että yrityksemme tulokselliseen ratkaisuun saattaminen on mahdollinen ainoastaan kansalaisten yhteisillä uhrauksilla vetoamme täten kaikkiin niihin yksilöihin ja liikkeisiin, jotka tahtovat olla mukana huutavimman hädän lieventämisessä.

Kansalaiset — tuokaa kortenne yhteiseen kekoon. — S K J:n arpajaistoimisto Fredrikink. 34 puh. 33156 ottaa mielihyvin vastaan pienemmätkin avustuksenne. — Myöskin niitä henkilöitä, jotka eivät voi avustaa yritystämme lahjoituksilla, mutta tahtovat muuten olla asiassa mukana, pyydetään ilmoittautumaan arpajaistoimistoon.

Suomen Kansan Järjestön
Suurarpajaisten Keskusjohto

SKJ:n OHJELMALLISIA SUUNTAVIIVOJA

Perusajatus 7.

Uusi maailmankatsomus.

Yhteishyvää tarkoittavien päämääriensä toteuttamiseks järjestö luo tämän edellyttämän UUDEN MAAILMAN KATSOMUKSEN kansalaisiimme, pitäen yhteiskunnallises ja taloudellisessa elämässämme tunnuslauseenaan:

卐 KOKONAISUUDEN ETU ENNEN YKSITYISETUA. 卐

Kuten tunnettua, on puoluepolitiikan tärkeimpänä työskentelytapana ennen vaaleja sellaisen ohjelman laatiminen, jolla vaalien aikana voitaisiin kalastaa mahdollisimman paljon ääniä, vaalien jälkeen ei suinkaan ohjelman toteuttaminen, vaan kaikenlaisilla sivuseikoilla valitsijoiden huomion poisvetäminen ohjelmasta ja siten heidän hiljaiseen uneen saattaminen seuraaviin vaaleihin asti sekä samalla osoittaminen, että kovasti koetetaan yrittää ja puolueen etuja ajaa. Jos ohjelma toteutettaisiin, loppuisi tuo keinotekoinen taistelu, joka saa vaalikarjan luulemaan, että se tarvitsee jatkuvasti paimenia s. o. puoluejohtajia, mutta jota puoluejohtajat itse eivät suinkaan tahdo. Puoluepolitiikan työskentelytapa perustuu henkilökohtaiseen omanvoitonpyyntiin, kokonaisuuden etua käytetään vain välikappaleena todellisuuden peittämiseksi.

»Vapaamielinen» tai »liberalistinen» suunta rakentaa väärälle perustalle kun se luottaa, että itsekkäät pyyteet täysin vallolleen päästettynä suuressa määrin kumoavat toisensa, niin että lopputulos tulee hyväksi vaikka yksityiset pyyteet itsessään ovatkin pahoja.

On ollut aika, jolloin tällä katsantokannalla oli määrätty perustansa. Suuremman vapauden vaatimus oli luonnollinen ja oikeutettu ilmiö yksinvaltiaiden ruhtinaiden tyranniutta sekä rappeutuneen ammattikunta-laitoksen pakkopaitaa vastaan.

Olot maailmassa ovat sen jälkeen hyvin oleellisesti muuttuneet. Tekniikan nopean voittokulun seurauksena on syntynyt monella talouselämän alalla ilmeinen ahdinko, jota voidaan sattuvasti verrata autoliikenteen aiheuttamiin yhteentörmäyksiin ja ruuhkautumisiin vaaraan suurkaupunkien vilkasliikkeisimmissä kulmauksissa. Täten on vapaus niin sanoaksemme muodostunut vaaraksi omalle kehitykselleen. Vaikeita yhteentörmäyksiä ja ruuhkautumisia on jo sattunut, ja uusia uhkaa, vaikka siellä ja täällä onkin onnistuttu tilapäisesti palauttamaan järjestys.

Vallitsevan sekasortoisen olotilan parantumiseksi on ryhdytty toisena äärimmäisyytenä vaalimaan talouselämän täydellistä valtiollistuttamista, jota Venäjällä on kokeiltu. Siellä saavutetut tulokset ovat kuitenkin kaikkea muuta kuin omiaan houkuttelemaan jäljittelyyn. Marxilaisuuden taholta ehdotettu ratkaisu, joka tähtää yksityisomistusoikeuden kieltämiseen ja kokonaisuuden yksityisyritteliäisyyden tyhjäksi tekemiseen, on osoittautunut vielä epäkäytännöllisemmäksi kuin täysin vapaamielinen suunta, joka nykyisin on katsottava jo aikansa eläneeksi.

Kultaisena keskitienä liberalismin hillittömän vallattomuuden ja marxismin tolkuttoman säännöstelyn välille asettuu nyt kansallissosialismi. Se säilyttää nykyisestä yhteiskuntajärjestyksestä kaiken sen, mikä siinä vielä on tervettä ja elinvoimaista, mutta liittää siihen tekniikan voittokulun ja alkavan uuden ajan elämän sopusointuun saattamiseksi vältämättömän perustan — valtio vallan puolesta tapahtuvan koko naisuuden edun ylivalvonnan.

Tämä valvonta ei suinkaan ol oleva sidottu jäykkiin muotoihin vaan antaa sille toimintamuodon kansalaisten yleinen mielipide. Tämän myötävaikutuksen ohjee na on oleva »kokonaisuuden etu ennen yksityisetua». Yksityisedun tavoittelu ei suinkaan ole yksinomaan pahasta, vaan on se välttämätön eteenpäin kannustava voimana. Ainoastaan silloin, kun se kasvaa yli määrätyn rajan, rajan, jonka sivuuttaminen tuottaa kanssaihmisille enemmän vahinkoa kuin yksityiselle hyötyä, on valtiovallan asiaan puuttuminen oikeutettu ja välttämätönkin; niin kauan kuin tätä rajaa ei ylitetä on valtiovalta pysyvä syrjässä ja rajoittuu vain vahdin pitoon.

Myöskin tässä kysymyksessä tekee parlamentarismi tavanomaisen virheensä, se poistaa vallitsevan epäkohdan — vain »taktillisissa ohjelmassaan». Kansallissosialismi murtaa perusteellisesti tällaisen harhaluulon muka pykälien autuaaksitekevästä kyvystä. Talouselämänkin alalla tuottavat hedelmiä vain sellaiset teot, jotka perustuvat kansan oikeustajuntaan ja hyvien tapojen lakiin. Kun kysytään: »Kuka on ratkaiseva, mikä on kokonaisuuden etu ja miten se ratkaistaan» — kuuluu vastaus: Sen voi ratkaista vain kansan oma oikeuskäsitys. Kansassa on saatava heräämään uusi yhteinen elämänkatsomus, oikea yleinen mielipide ja hyvien tapojen käsite luomaan perustaa ohjeelle »Kokonaisuuden etu ennen yksityisetua». Kun tämä on tapahtunut, on helppo löytää ohjeen toteuttamiseksi tarvittavat oikeat menetelmät sekä sopivat mittapuut. Yleinen mielipide ja tahto, joihin kansallissosialismi perustaa rakentavan työnsä, ovat tärkeämpiä kuin »ohjelmat» ja välttämätön edellytys yhteishyvää tarkoittavien päämäärien toteuttamiseksi. Tämä edellytys täytyy ensin luoda aikaavievän ja tehokkaan poliittisen herätystyön kautta — ei ainoastaan ennen ohjelman toteuttamista, vaan vieläpä ennen ohjelman yksityiskohtaista laatimistakin.

Nykyisen systeemin miesten pelko ja puoluekarjan peloittelu kansallissosialismin »vallankumouspeikolla» on tahallista, he tekevät siinäkin tavallisen, tosin heidän omalta kannaltaan inhimilliseksi tunnustettavan virheensä — he arvostelevat toisia itsensä perusteella. He ovat siinä määrin kiinni ajatuksessa — poliittinen toiminta on hallituksien kaatamista, etteivät he edes voi ajatellakaan ihmisillä voivan olla mitään ylempää ja tarkoituksia elämälle kuin osanotto parlamentarikkojen lempityöhön. Väite, että kansallissosialismi on hyvin olennaisesti muuta kuin joku uusi puolue, herättää heissä vain tehtyä hymyä tai kiukun purkauksen, mutta vain heissä, parlamenttaarisen teennäisyyden kiihkomielisissä kannattajissa. Itse kansa on jo kypsä vastaanottamaan ja omaksumaan kansallissosialismin sisältämän uuden maailmankatsomuksen.

Maatalous-osasto

Sananen maidon siivilöimisestä.

Kilpailun yhä jatkuvasti kiristyessä maailman maitotalous-tuotemarkkinoilla on suomalaisenkin maanviljelijän entistä enemmän kiinnitettävä huomiotaan niihin toimenpiteisiin, joitten avulla hän voi saada karjastaan kunnollista maitoa ja siten toimittaa ensiluokkaista raaka-ainetta maidonjalostuslaitoksiin, s. o. meijereihin. Onhan näet suoranainen selviö, että kilpailukykyisten tuotteitten valmistuksen ensimäinen edellytys on mahdollisimman moitteeton raaka-aines. Lisäksi on muistettava, että maitoa kulutetaan meidän maassamme suuret määrät sellaisenaankin, n. s. kulutusmaitona, jolle asetetut vaatimukset ovat monissa tapauksissa suuremmatkin kuin meijereihin vietävälle.

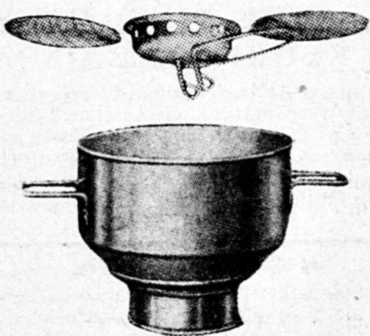
Eräs tärkeimmistä ensiluokkaisen maidon saantia tarkoittavista toimenpiteistä on sen *siivilöiminen*. Tämän työn tarkoituksena on poistaa maidosta kiinteät, vieraat esineet, joita siihen lypsyn kestäessä, toimitettakoonpa se kuinka huolellisesti tahansa, aina joutuu. Näitten »vieraitten», n.s. mekaanisen lian, joukossa ovat pienet lanta- ja rehukappaleet, turvepehkupalaset, hyönteiset, karvat ja hiukset, utareen ja vetimien pinnasta sekä lypsäjän käsistä irtaantuneet päällyskettosolut (hilse) j. n. e. Aikaisemmin toimitettiin maidon siivilöiminen usein kankaan tai hienon metallilankaverkon lävitse. Tulivatpa entisaikoina niinkin vaatimattomat välineet kuin havusiivilät kysymykseen. Kaikkiin edellämainituista aineksista valmistettuihin siivilöihin jäävät kuitenkin vain kaikkein karkeimmat epäpuhtaudet. Täysin tehokkaaksi on siivilöiminen saatu vasta sen jälkeen, kun *vanusiivilät* on otettu käytäntöön. Nämä poistavatkin maidosta käytännöllisesti katsoen kaikki siihen kuulumattomat kiinteät likaosaset. Selvyyden vuoksi on kuitenkin sanottava, ettei erästä likalajia, s. o. bakteereita, saada vanusiivilälläkään maidosta eroitetuksi. Ne — samaten kuin maitoon mahdollisesti joutunut nestemäinen ja liuennut lika — kulkevat aivan helposti vanusiivilän huokosten läpi. Mutta tällaisiin siivilöihin jää sittenkin joukko bakteereita, nimittäin sellaisia, jotka ovat kiinni lanta- y. m. kiinteissä osasissa.

Vanusiivilän erikoisena etuna on se, että siinä oleva varsinainen tekijä, vanu, käytön jälkeen hävitetään ja korvataan uudella seuraavaa tarvetta varten. Näinhän ei ole laita kangas- tai metalliverkkosiivilöihin nähden. Huolellisestakin puhdistamisesta huolimatta jää viimeksi mainittuihin perin helposti edelliseltä kerralta bakteereita y. m. pikkuolioita, jotka ovat omansa lisäämään seuraavalla kerralla siivilöitävän maidon bakteerikasvillisuutta. Tästä huomattaneen, että *vanusiivilöitä on pidettävä nykyajan parhaina siivilöinä.* Jokaisen karjanomistajan, joka todella haluaa tuottaa ensiluokkaista maitoa, olisi sellaiset ehdottomasti hankittava.

Siivilöimisestä puheen ollen lienee paikallaan kajota niihin väitteisiin, joita kirjallisuudessakin esitetään tämän toimenpiteen tarpeettomuudesta, vieläpä suorastaan vahingollisuudesta. Eräät tutkijat ovat näet päätelleet, koetuloksiinsa nojautuen, että äsken siivilöidyssä maidossa olisi enemmän bakteereita kuin alkuperäisessä, siis siivilöimättömässä. Tällaiset merkilliset johtopäätökset ovat kuitenkin selitettävissä koetulosten puutteellisesta ja väärästä tulkinnasta aiheutuneiksi. Asia on nimittäin siten, että osa maidossa olevista bakteeriryhmistä hajoaa siivilöitäessä syntyvän paineen vaikutuksesta. Jos tällöin bakteerien lukumäärä päätellään sen perusteella, miten paljon bakteeripesäkkeitä kehittyy bakteeriviljelyksissä, niin joudutaan ehdottomasti harhaan. Ellei näet maitoa olisi siivilöity, olisi tuollainen sikermä muodostanut vain yhden ainoan pesäkkeen, mutta koska sen eri bakteerit siivilöidessä joutuvat hajalleen, niin syntyy tietenkin aivan samasta bakteerimäärästä useampia pesäkkeitä. Mutta tämähän ei ole mikään osoitus eikä todistus bakteerien lukumäärän kasvamisesta. Varsin todennäköistä onkin, että siivilöiminen ei vaikuta maidon bakteeripitoisuuteen puoleen eikä toiseen. Mutta koska se muuten on välttämätöntä puhtaan maidon saamiseksi, ei sitä pitäisi milloinkaan laiminlyödä.

Erikoisesti navettaruokintakauden alkaessa pitäköön jokainen karjanomistaja huolen siitä, että siivilöimislaitteet ovat kunnossa. *Puhtaan maidon saanti on hänelle samalla kertaa sekä kunnia- että kukkarokysymys.*

R—nen.

Uudenaikaisin H-mallinen maitosiivilä laitteineen.

Hitleriä uhkaillaan.

Juutalaisen ylirabbiinin Marcus Ehrenpreis'in toimittamassa aikakauslehdessä »Judisk Tidskrift» on julkaistuna eräs ranskalainen lausunto, jossa Israelin Jehovaa rukoillaan tuhoamaan Hitler.

Ylirabbiinin lehdessä luetaan m. m. seuraavat sanat:

»Kahdelletoista sukukunnalle on sanottu: Ne kansat, joitten keskuudessa oikeus, vanhurskaus ja kristillinen armeliaisuus ovat ruumiillistuneina, tulevat teitä vainoomaan, — mutta te tulette omistamaan nämä kansat kaikkineen päivineen. Ja vaikka nämä kansat tulevat polttamaan teitä kuolinpaaluissa, niin te tulette sittekin elämään maailmassa kauemmin kuin ne. Ja juutalaiset, jotka ovat voittaneet filistealaiset, amalekilaiset ja muut vieraat myrkyllisten sienien kaltaiset kansat, ovat sittemmin laskeneet valtansa alle vielä nekin kansat, jotka ovat luulotelleet itseään sivistyneiksi ja vainonneet juutalaisia. Juutalaiset ovat pitäneet hallussaan keisarillista Roomaa — missä ovat nyt roomalaiset? Missä ovat mahtavat keskiajan ruhtinaat, jotka sietivät juutalaisia niinkuin likaisia eläimiä siedetään tallissa? Eräänä päivänä hyökkäsivät Ranskan kuninkoitetuimmat miehet erään tykistökapteenin kimppuun. Mutta pikku Dreyfus'in takana seisoivat Kaikkivaltias itse, tai sanokaamme, sen kansan sielu, jolla ei ole kotimaata eikä lippua, mutta vertojaan vailla oleva kollektiivinen yhteenkuuluvaisuus.

Israelin sielulla on ihmeellinen keskitysvoima, milloin sen rotu on vaarassa, ja sillä on kieltämätön älyllinen etevämmyys — —. Ylistäkäämme Kaikkivaltiasta, joka tahtoo *syöstä nurin röyhkeän Hitlerin,* tämän Attilan ja Nebukadnezarin jälkeläisen, joka tahtoo tuhota omaisuuskansan. Se ei ole koskaan kenellekään onnistunut!»

Hitleriä uhkailee myös eräs korkean asteen *vapaamuurari,* juutalaisten johtaman Ranskan Suur-Orientin jäsen, entinen Ranskan pääministeri *Herriot,* jonka kommunismiystävällisestä Moskovaan tehdystä poliittisesta vierailumatkasta olemme hiljakkoin sanomalehdissä lukeneet. Herriot, joka Moskovan lehtien mukaan »osotti suurta mielenkiintoa punaupseerien sotilaskasvatukseen», ja huhujen mukaan oli nimitetty punaisen armeijan kunniaeverstiksi ja ollut Kalinin ja Litwinowin juhlapäivällisillä sekä selittänyt kiitosähkösanomassaan ihastuksensa Neuvostoliiton suuremmoiseen rakennustyöhön ja rauhanrakkauteen (!?) — tämä sama vapaamuurari Herriot lausuu »Depeche de Toulouse'ssa» Hitlerin politiikasta juutalaisia vastaan seuraavasti:

»Saksalaiset laskelmoivat virheettömästi teknillisellä alalla, mutta erehtyvät aina moraalisia tekijöitä arvioidessaan. Se joka taistelee Israelin kansaa vastaan, ei vältä rangaistusta. Hitler saa sen itse ennen pitkää kokea.»

VIIKON UUTISIA

Asutushallituksen ylijohtaja Hatva on saanut eron. — Eräiltä tahoilta on ehdotettu prof. Cajanderia sanottuun virkaan.

*

Suomen VI kauppa- ja teollisuuspäivät olivat Oulussa — alustuksia ja keskusteluja niiden johdosta.

*

Ameriikan kieltolain kumoamista pidetään jo varmana tosiasiana.

*

Satojatuhansia kiloja virolaista voita on tuotu maahamme. Sen hinta Helsingissä on 4 mk. halvempi kotimaista.

*

Res.luutnantti Pentikäinen, joka on toiminut yliesikunnan valokuvaajana ja filmaajana, on salaperäisissä, epäilyttävissä olosuhteissa mennyt Venäjälle.

*

Virossa on käynnissä ankara agitatio edessä olevan kansanäänestyksen vuoksi. — Rintamamiehet ja sosialistit ovat pääryhmät.

*

Tshekkiläisten lentokoneiden osto puolustuslaitoksellemme on rauennut.

*

Sodankylän seuduilla on jo rekikeli — pakkasta on ollut jopa 20 astetta.

*

Ensi keväänä aiotaan alottaa säännöllinen lentoliikenne Euroopan ja Ameriikan välillä — samoin Euroopasta Grönlannin kautta Jaappaniin.

*

Hallitussihteeri Kahra ja agronoomi Kjeldström ovat palanneet Saksaan ja Italiaan tekemältään matkalta, jonka tarkoituksena oli tutustua työttömyystilanteen lieventämiseksi ryhdyttyihin toimenpiteisiin edelläkävijämaissa.

*

Tanska voitti jalkapallossa Suomen 2—1.

*

Tsekkoslovakiassa on poikkeuslaki — valtiosäännön turvaamiseksi.

JÄRJESTÖN TYÖMAILTA

Suurkokous Valkoisessa Salissa.

SKJ:n ruotsinkielinen suurkokous Valkoisessa salissa on perjantaina tk. 13 pnä klo 20. Puhujina esiintyvät: Oljemark, Alfthan Lindqvist ja Jansson.

Kuten aina, niin nytkin me tarjoamme yleisölle tilaisuuden kyselyihin ja vastaväitteisiin. Näin ollen on yleisöllä mielenkiintoista seurata kokouksen kulkua. Jo etukäteen on meille eräiltä tahoilta ilmoitettu, että saamme varustautua hyökkäyksiin. Sitä me toivommekin, sillä silloin on parhain tilaisuus tuoda esille aatteittemme oikeutus.

Me olemme toistaiseksi ainoa järjestö, joka tällaisia mahdollisuuksia tarjoaa yleisölle.

Uusi aluekilpailu tilaushankinnosta.

Helsinki kilpailee erillisenä ja samoin maaseutu.

Jälleen tk. 1 pnä alkoi lehtiemme tilaushankintakilpailu. Kilpailuaan kahdessa sarjassa, nimittäin Helsingin piirin alueitten keskinen kilpailu, jossa kilpailualan, mikä alue joulukuun 1 päivään mennessä on hankkinut enimmän 10 mk. tilauksia vieltä tälle vuodelle. Palkkioksi saa koko alue olla kutsuvieraana järjestömme pikkujoulujuhlassa, joka pidetään joulukuun alkupäivinä. Yrittäkäätä aluet ja näyttäkää, kuka se kunniavieraana esiintyy joulujuhlassa.

Maaseutualueet kilpailevat samalla tavalla hankkimalla tämän vuoden tilauksia samalla tavalla, saaden voittaja-alue palkinnoksi 25 kpl. SKJ. Pyrkimykset — Ylimääräinen painos, 2 palkinto on 15 kpl. samaa kirjaa, sekä 3 palk. 10 kpl. samaa kirjaa. Saadaanpa nähdä, vieläkö vaasalaiset saavat kolmannen peräkkäisen palkinnon. Yrittäkäämpä alueet oikein hartiavoimalla.

Jyväskylän alue.

SKJ:n luentokurssien vaikutus alkaa jo tuntua. Jyväskylässäkin on jo toiminta pantu alulle. Meillä on siellä jo tuntuvaa jalansijaa olemassa.

Tämän viikon torstaina ja perjantaina on siellä yleiset kokous meidän aatteemme tunnetuksi tekemiseksi. Puhujina esiintyvät siellä m. m. helsinkiläiset vartijamme Kari, Säde ja Raikas.

Ennakkoilmoituksien mukaan on Keski-Suomen yleisö meidän aatteillemme sangen myötämielinen, joten voimme rohkeasti ajatella tulevaisuutta ja uskomme, että tulevasta Jyväskylän piiristämme pian muodostuu voimakas rengas SKJ-ketjuun.

Paasikiven puhe.

On vaikeata nähdä metsää puitten takia.

Hiljattain on Oulussa ollut koolla »talouselämän parlamentti». Paljon on siinä pidetty komeita puheita, joiden tarkoituksena kauttaltaan on ollut vakuuttaa kansallemme, että pulan pohja on juuri nyt sivuutettu ja tuo kauan ja hartaasti odotettu nousukausi alkaa. (Muistaaksemme se tällä kertaa alkaa noin 57:nnen kerran).

Mutta — ihmeellistä kyllä — kaikui tuosta talousmiestemme kuorosta odottamatta aivan toiseen säveyn viritetty ääni, joka rehellisyytensä ja suorasukaisuutensa kautta on herättänyt ainakin meidän vilpittömän kunnioituksemme. Tuo ääni oli erään talouselämämme veteraanin, yhden suurrahavallan leirin huomattavimman edustajan ääni, jota vastaan järjestömme ennenkaikkea taistelee — pankinjohtaja, valtioneuvos *Paasikiven* ääni.

Hän suoraan ilmoitti olevansa *pessimisti.*

Me emme väitä kykenevämme tämän veteraanin kanssa kilpailemaan talousitieteen hienouksien tuntemisessa. Meissä on sitä vastoin tuo nuorille virtauksille ominainen usko edustamamme uuden suunnan aatteellisen voimaan ja oikeudenmukaisuuteen sekä sen lopulliseen voittoon, ja sentähden rohkenemme tässä tuoda kantamme julkisuuteen yhtä suorasukaisesti ja vilpittömästi kuin valtioneuvos Paasikivikin.

Se seikka, että mies, joka on kasvanut nykyisen suurkapitalistisen järjestelmän ja sen aatteiden puitteissa, ja juotunut niitä pitkinä vuosina johtavassa asemassa sovelluttamaan käytäntöön, nyt myöntää tilanteen olevan sekavan ja koko k. o. järjestelmän tulevaisuuden näyttävän synkältä, se on jo suuri ja kunnioitettava miehekkyyden merkki. Ei voida tuollaiselta veteraanilta odottaa, että hän lisäksi vielä äkkiä kääntyisi omaksumaan meidän uusia näkemyksiämme. Se olisi liian paljon vaadittu.

Mutta tämä ei tietenkään saa meitä estää esilletuomasta omaa kantaamme niissä kysymyksissä, joista valtioneuvos Paasikivi puhui Oulussa, ja jotka aiheuttavat hänen pessimisminsä.

Löytyy kohtiakin, joissa me olemme valtioneuvos Paasikiven kanssa samaa mieltä. Me lainaamme Uuden Suomen referaatista:

»Viime vuosina on politiikan sekaantuminen taloudelliseen elämään ylenmäärin laajentunut, mikä on lisännyt epävarmuutta taloudellisella alalla. Yksityinen yrittäjäkään ei voi olla ottamatta huomioon näitä seikkoja.»

— — —

»Yksityinen taloudellinen yrittäjä, vaikka hän miten tahtoisi pysyä ulkopuolella politiikan, ei näin ollen voi olla koettamatta muodostaa itselleen jotakin mielipidettä siitä, mitä edellytyksiä taloudelliselle toiminnalle politiikka tulee luomaan.»

— — —

»Tahtoisin kysyä: *Miten voisi olla muuta kuin pessimisti, kun 15 vuotta rauhanteon jälkeen maailma vielä on sellaisessa lamaannuksen ja sekaannuksen tilassa kun nykyään, kun työttömien lukumäärä on kymmeniä miljoonia ja kun maailman kauppa on vuosi vuodelta kutistunut.»*

— — —

»On tietysti vaikea ennustaa. Ranskalaiset pankkimiehet vakuuttavat Ranskan pysyvän kultakannalla, mutta pankkimiesten puheille ei näissä asioissa voi panna merkitystä, kuten kokemuksesta hyvin tiedämme.»

Erikoisesti valtioneuvos Paasikivi pelkää n. s. »*interventionismia*», s. t. s. valtion »välintuloa» taloudellisissa kysymyksissä. Vielä yhdymme häneen siinäkin, kun hän lausui

»Huolimatta sodan aikaisista valtiososialistisista kokemuksista pitäisi olla käynyt selville, miten vaikeasti valtio ja sen elimet kykenevät hoitamaan taloudellisia asioita. Erityisesti on demokratia — »hallitsemisen vaikein muoto», kuten eräs amerikkalainen tutkija sanoo — kovin vähän sopiva siihen, vaikka juuri demokratia tahtoo, arvatenkin omaksi turmiokseen, siihen enimmin sekaantua.»

Mutta tässä on sitten se kohta, jossa ajatuksemme tie haaraantuu:

Me pyrimme *korporatiiviseen* valtiomuotoon, joka ei ryhmitä kansalaisia demagoogien talutusnuorassa kulkeviin vaalikarjalaumoihin, vaan eri ammatteja edustaviin luonnollisiin ryhmiin, itsekunkin elinetujensa valvomiseksi, — määräävänä periaatteena tunnuslauseemme *»Kokonaisuuden etu ennen yksityisetua».* Silloin herää kysymys siitä, *kuka* pystyy määräämään tuon rajan, jonka ylittämisellä yksityispyyteet vahingoittavat yhteishyvää. Vastauksemme on: sen tulee määräämään *talouselämä itse* — siihen ei valtio ja sen virkamiehistö yksinänsä pysty, niinkuin marksilainen sosialismi yrittää uskotella.

Sen tulee määräämään talouselämän edustajat keskenänsä, noitten luonnollisten ammattiryhmien välityksellä. Niiden tehtävä on: edistää kyvyn ja asiantuntemuksen nousua määrääville asemille, kokeilla käytännössä niitä henkilöitä, jotka pyrkivät talous- ja valtiollisen elämän johtajiksi ja ryhmien välisen elinetutaistelun järjestely sellaisella tavalla, että se mahdollisimman laajassa määrässä on eristetty itse valtion asiain hoidosta, eikä, niinkuin nyt on asian laita, muodostuu valtionhoidon perustaksi.

»Interventionismia» ei ole syytä enään pelätä, kun se tapahtuu *talouselämän itsehallinnon perustalla,* valtion ollen vain asiantuntemuksen ja ammattikyvyn toimeenpanevana elimenä sekä korkeimpana *puoluettomana* erotuomarina niissä tapauksissa, joissa ei jo neuvottelujen ja laskelmien perustalla päästä yksimielisyyteen.

Sentähden rohkenemme toivoa, ettei valtioneuvos Paasikiven pessimismi näyttäytyisi niin vältämättömäksi, kuin mitä hän on otaksunut.

卐

Onkohan SUOMALAINEN kansallissosialismi »apinoitu» Saksasta, vai Italiasta, vai Ruotsista, vai Portugalista, vai Norjasta, vai Japanista, vai Unkarista, vai Irlannista, vai Ranskasta, vai Latviasta, vai Turkista, vai Tanskasta, vai Englannista, vai Virosta, vai Yhdysvalloista, vai Kreikasta? Kaikissa näissä maissa löytyy nimittäin fascisteja — ja vielä muissakin maissa. — Entäs mistä se parlamenttarismi on apinoitu — vai onkohan SE Suomessa keksitty?

卐 MEILTÄ KYSYTÄÄN

1 kysymys. Koska on liikkeellä varsinkin ylioppilaspiireissä huhuja, joiden mukaan SKJ olisi riippuvaisuussuhteessa ruotsalaisesta suurpääomasta, pyydän kysyä, onko tälläisessä väitteessä perää?

2 kysymys. Miten suhtautuvat SKJ:n riveissä olevat ruotsinkieliset jäsenet kieliasiaan sekä Suomen kansaan? Pyydän tyhjentävää selostusta asiassa.

Ylioppilas.

Mitä ensimäiseen kysymykseen tulee, saamme vastata, että SKJ ei ole riippuvaisuussuhteessa suomalaisesta eikä ruotsalaisesta suurpääomasta. Se on siinä suhteessa onnellisessa asemassa, että se voi vapaasti tuoda ajatuksensa julki. Lehtemme sisällön olisi pitänyt todistaa jo tämä seikka. Me toistaiseksi lienemme ainoa järjestö maassamme, joka rehellisesti ja julkisesti taistelee rahapääoman valtaa vastaan ja joka selvästi tajuaa sen vaaran, joka maallemme ja kansallemme koituu siitä, että meillä rahamahti määrää elämämme kulun.

Toiseen kysymykseen vastaamme seuraavasti:

SKJ pyrkii uuteen valtio- ja uuteen talouselämään. Me tahdomme kokonaan muuttaa nykyisen vallassa olevan järjestelmän. Mitä kielikysymyksen ratkaisuun tulee, niin me emme usko, että nykyoloissa se enemmän kuin muutkaan kysymykset voitaisiin ratkaista onnellisesti periaatteittemme mukaisesti, s. o. niin, että yhteishyvän vaatimukset täyttäisiin. Me emme halua ratkoa tätäkään kysymystä erikoisesti minkään ryhmän mieliksi. Meidän pyrkimyksenämme on kaikessa asiallisuus ja siihen päästään tässäkin kysymyksessä lopullisesti vain uuden valtiojärjetelmän toteutettua. Mitenkä asia yksityiskohdittain onnellisesti on selvitettävä, se voidaan toteuttaa vasta järjestelmän muutettua.

Me tahdomme rakentaa suomalaisen kansallisvaltion, jossa suomenkieli on ainoana virallisena kielenä. Se on meidän tinkimätön pyrkimyksemme. Mutta jo ylimenokautena asia on eri kysymys ruotsiapuhuvalle sivistyneistölle kuin maalaisväestölle, joka on tässä suhteessa eri asemassa. Kummankin ryhmän valistustarve vaatii omat perustelunsa, jotka ovat ratkottavat meidän ohjelmamme mukaisesti: kokonaisuuden etu ennen yksityisetua.

Jos arv. kysymyksen tekijä tahtoo vastauksen siinä valossa, kuin puolue-elämä vaatii, niin siihen me emme halua puuttua. Me emme usko, että niissä merkeissä voitaisiin puheenaoleva kysymys onnellisesti ratkaista.

Jos kysymyksen tekijä tahtoo tietää, mikä on erikoisesti järjestömme ruotsinkielisten kanta tässä kielikysymyksessä, niin siihen meidän on helppo vastata, että heillä ei ole mitään erikoiskantaa, heidän kantansa on järjestön kanta. Meillä ei ole eikä saa olla mitään riitaa tässä kysymyksessä. Meidän ruotsinkielisemme toimivat suomenkielisten jäsentemme kanssa täydellisesti yhteistoiminnassa uuden valtio- ja talouselämämme puolesta.

Meillä on se käsitys, että yhteisymmärryksen hengen ja hyväntahdon kasvattaminen on tärkeämpi kuin paljaitten ohjelmapykälien laatiminen ja se työ on ensiksi suoritettava. Siinä mielessä me toimimme. Ja järjestössämme vallitseva henki on tässä suhteessa esimerkiksikelpaavaa. Meillä ei omassa keskuudessamme ole kielikysymystä olemassa voimiamme hajoittamassa.

Me olemme tätä kysymystä aikaisemmin käsitelleet lehtemme numerossa 4. Viittaamme siihen. Tämä olkoon lisäksi sen, mitä siellä jo olemme kirjoittaneet.

Epäpätevyyden palvontaa.

Erikoisesti eduskunnassa, mutta myös muualla monissa valtion hallussa olevissa toimissa on pitkän aikaa epäpätevyyden palvominen kukoistanut. Tuoreimpia esimerkkiä on se, kun kansanedustajat tekevät alotteita asioista, joita he eivät ollenkaan ymmärrä.

Ryhmä henkilöitä menee pyytämään jonkun kansanedustajan tekemään anomuksen eduskunnalle, ja tämä tyytyväisenä luottamuksesta toimii, kuten on käsketty. Valtio voi nimittää komitean suurimmalta osalta epäpätevistä henkilöistä, ja kun ei tämän komitean päätöksiä aseteta vapaan kritiikin arvosteltavaksi, on seurauksena se, että kehitys viedään väärään suuntaan, josta syntyy vääryys toisensa jälkeen.

Niinpä silloinen kansaned. Hedvig Gebhard teki kehoituksesta (!) anomuksen eduskunnalle valtion »kotitalouskomitean» asettamisesta, jonka tehtävänä m. m. tulisi olemaan entisten puutarha- ja talouskoulujen »yhdenmukaistaminen» s. o. pakkopaitaan asettamnien valtion komennon mukaan. Oli lopetettava se työ, jota luovat personallisuudet olivat panneet alulle. Palkkioksi luvattiin suuret valtion varat uusille kaavoihin valetuille laitoksille, jotka kaavat tuo epäpätevä komitea loi. — Hedelmänä tästä näemme (tosin jo monen komitean työn tuloksena) upeat *emäntäkoulupalatsit* y. m. *miljoonalitoksia* »kotitalouden» alalla. Takana olivat henkilöt, jotka tahtoivat nujertaa puutarhaviljelysharrastuksen asettamalla epämääräisen kotitalouden monine pikkuaineineen syrjäyttämällä puutarha-alaa, yksinvaltiaaksi. — Toinen tehtävä oli talous- ja puutarhaopettajavalmistuksen vakiinnuttaminen. Se tehtiin puutarhaopettajavalmistukseen nähden siten, että ainoa pätevä, pienillä varoilla aikaansaatu puutarhaopettajalaitos murskattiin, ja päätettiin, että valtio laittaa suuren miljoonalaitoksen, jossa samassa valmistetaan sekä talous- että puutarhaopettajat. Moisen päätöksen voivat ainoastaan epäpätevät henkilöt tehdä. Kun tämä valtion laitos saatiin suurilla varoilla pystyyn, otettiin johtajaksi pedagogihenkilö, jolla ei ollut aavistustakaan näistä aloista. Uranuurtajilta, päteviltä henkilöiltä riistettiin heidän työnsä. Tämä oli mahdollista osaksi virkavallan mielivallan tähden, osaksi siitä syystä, ettei eduskunnassa ollut ainoatakaan pätevää henkilöä asiaa arvostelemassa.

Huomattakoon, kuinka tässä kuten muussakin vastuuntunto puuttui, revittäessä entistä arvokasta ja myöntämällä huikeita summia tarkoitustaan vastaamattomiin yrityksiin. Puutarha- ja talousopettajavalmistuksen yhteenkytkemisestä oli näille aloille tuhoava vaikutus. Tästä yhteenliittämisestä johtui m. m. epäpätevän johtajan nimittäminen. — Muita haittoja on nykyään talousopettajain ylituotanto, joten suuri osa heistä nyt on työttömänä.

Entäs tarkastaja-asia kotitalousalalla! Siihen kutsuttiin ensin (ilman viran aukijulistamista) eräs nuori, talousopettajalaitoksen juuri läpikäynyt nainen, joka ei koskaan ollut hoitanut alaan kuuluvia kouluja. — Hänen sitten erottuaan, julistettiin virka haettavaksi, mutta kukaan pätevä ei hakenut, niin suuttuneita olivat kaikki entisestä mielivallasta. Ainoa hakija oli eräs oppikoulun johtajatar, joka myös juuri oli käynyt talouskoulun. Hän sai viran. Sellainen siis tarkastamaan kouluja, joka ei koskaan ole samankaltaisia kouluja hoitanut! Jos virka olisi julistettu uudelleen haettavaksi ja ilmoitettu, että ainoastaan pätevät tulevat kysymykseen, olisi kyllä hakijoita ilmaantunut. Nimitetyllä tarkastajalle annettiin suuret varat käydäkseen ulkomailla (!) katsomassa kaikenlaisia talouskouluja. Uranuurtajat niin puutarha- kuin talousalalla olivat jotakin *omaa* luoneet, eivät olleet ensi sijassa malleja katsoneet.

Eräs toinen naiskansanedustaja on myös tehnyt alotteita eduskunnassa samoilla aloilla, niistä toiset aivan epäonnistuneita. Nykyjärjestelmän vallitessa olisi kansanedustajan edes neuvoteltava pätevien ammattihenkilöiden kanssa. Ammattihenkilöt ovat yleensä yksimielisiä ja sen vaikuttaa pätevyys.

Kansanopistoalalla on valittu tarkastajaksi henkilö, joka on kauan toiminut kansanopistoalalla. Aikaisemmin samalla tavalla, sivuuttaen eteviäkin *ei*-ammattihenkilöitä. Mutta kotitalous»-alasta on tehty kultavasikka, jota rohkeasti on kumarrettava, jos mieli virkoihin päästä.

— *n* —.

Lähetettyjä kirjoituksia.

Vapaamuurarikysymys.

Vapaamuurarikysymys on useat kerrat ollut meillä Suomessakin esillä. Niihin, jotka tämän kysymyksen ovat herättäneet esiin, on suhtauduttu hyvin monella eri tavalla. Yliolkaisesti, vihamielisesti, uteliaasti, halveksuvasti, siinä attribuutteja, jotka kuvaavat tätä suhtautumista. Vain pienissä piireissä on myötätunto ollut kysymyksen herättäjien puolella, mutta sitä voimakkaampaa on tämä myötätunto sitten ollutkin. Ja kuitenkaan kaikesta yliolkaisuudestaan huolimatta suurella yleisöllä ei ole minkäänlaista tietoa asiasta. Kun hallitsevat sanomalehdet painavat asian joko villaisella tai vastustuksella, niin lauma seuraa perässä, sekään ei halua tietää mitään. Tarkoitukseni ei ole tässä ryhtyä tekemään selkoa vapaamuurarien opista tai heidän tekemistään kolttosista ja rikoksista. Lukija voi tutustua siihen »Tapparamiehestä» tai laajasta asiaa käsittelevästä kirjallisuudesta, josta tietoja antaa esim. »Tapparamiehen» toimisto. Haluan esittää asiasta eräitä toisia puolia, jotka harvemmin ovat esillä.

Me, vapaamuurarien vastustajat, emme taistele yksityisiä vapaamuurareita vastaan emmekä vihaa heitä, vaan heidän johtajiaan ja erikoisesti koko järjestöä vastaan. Me myönnämme kernaasti, että vapaamuurarien joukossa on paljon rehillisiä, isänmaallisia kansalaisia, jotka ovat tehneet paljon maamme hyväksi. Tässä ei kuitenkaan ole mitään ihmeellistä, sillä onhan tosiasia, että suurin osa rappareista ei tiedä järjestönsä lopullisista tarkoitusperistä ja todellisista toimintamuodoista mitään, eivätkä he koskaan saakaan tietää mitään johtajiensa taholta. Mutta tämä ei kuitenkaan puolusta heidän asemaansa vähääkään, sillä he toimivat tietämättään, sokeina välikappaleina johtajiensa tahdon mukaan. Lisäksi olisi heiltä odottanut suurempaa harkintakykyä ja tilanteen oikeaa arvostelua liittyessään järjestöön, josta he eivät tiedä mitään ja jossa he hirvittävällä valalla sitoutuvat noudattamaan saamiaan käskyjä.

Asia on osaltaan selitettävissä sillä, että vapaamuurarit käyttävät värvätessään jäseniä looseihinsa vähemmän kunniallisia keinoja. Arvoasteita, nimityksiä, ylennyksiä, arvomerkkejä ja virkoja voi harva ihminen vastustaa. Onpa todettu usein käytetyn suoranaista pakoitustakin. Siedettävien elinehtojen menettämisenuhka lieneekin aika vakava asia.

Vapaamuurarit luottavat voimiinsa. Mutta he laskelmoivat väärin, niinkuin monesti aikaisemminkin, esim. suhteessaan Napoleoniin ja nykyiseen USA:n presidenttiin Rooseveltiin samoinkuin Unkarin vallankaappauksessakin.

Lienevätkö vapaamuurarijohtajat ajatelleet, millainen vastuu heidän harteillaan on? He saavat vastata koko järjestön toiminnasta, mtta heitä syyttävät ne lukuisat viattomat vapaamuurarit, jotka on looshiin houkuteltu tai pakoitettu, ne, joita on käytetty sokeina välikappaleina, mutta jotka eivät voi välttää oikeutta. Ehkäpä nämä johtajat arvelevat kykenevänsä livistämään tuomion päivänä, mutta silloin jäävät joukot yksin. Ehkä se johtajille on yhdentekevää, kunhan vain oman henkiriepunsa pelastavat.

Kansalainen, tiedätkö tehtäväsi tässä asiassa? Tutustu vapaamuurariuteen, valista niitä, jotka eivät siitä ole vielä perillä! Koeta parhaasi mukaan saada vapaamuurarien pauloihin joutuneita huomaamaan erehdyksensä! Koko Suomen kansan ja rakkaan isänmaamme kohtalo riippuu hyvin paljon siitä, kykenemmekö me puhdistamaan maamme kansainvälisistä juutalaisista ja vapaamuurareista sekä heidän alaisistaan sosialisteista ja kommunisteista. Herää, kansalainen!

T. J. K.

Herää 卐 Suomi
Suomen Kansan Järjestön pää-äänen kannattaja.
Helsinki, Mikonk. 1. B.
Toimituksen ja konttorin puh. 34 793.

Tilaushinnat:

Kesäk. vuod. lop.	20:—
¼ vuosi	10:—
1 kk.	5:—
Irtonumeron hinta	1:—

Ilmoitushinnat:
Palstamm. 1:—. Määrätyllä paik. 20 % korotus. Alin ilmoit. maksu 20:— mk.

Lehti ilmestyy joka torstai.

Helsinki 1933
Tilgmannin Kirjapaino